

خودارزیابی

مهارت خودارزیابی ابزاری مهم برای دانشجویان است که می تواند آن ها را به یک یادگیرنده مؤثر و فعال تبدیل کند. این مهارت باید به دانشجویان آموزش داده شود. خودارزیابی یکی از روش های محک مهارت های کسب شده بالینی توسط دانشجویان است. خودارزیابی مهارت- های بالینی دندانپزشکی مکمل روش های ارزشیابی تکوینی در پایان دوره آموزشی است.

خودکارآمدی

محققان در محیط آموزشی به طور فزاینده ای توجه را به نقش افکار و باور دانشجویان در فرآیند یادگیری جلب می کنند. عملکرد مؤثر هم به داشتن مهارت ها و هم به باور در توانایی انجام آن مهارت ها نیازمند است. کارشکی پس از مقایسه الگوهای مختلف در این زمینه معتقد است الگوی زیمرمن و برونر برای این منظور الگوی مناسبی

آموزش دندانپزشکی

در چرخه ی تشخیص و درمان بیماری های دهان، دندانپزشکان اولین و مهمترین نقش را بر عهده دارند و با دقت و تیزبینی آن ها حتی ضایعات کوچک و بدون علامت می تواند تشخیص داده شود. در دندانپزشکی مهارت های عملی یکی از عناصر اصلی و اساسی صلاحیت بالینی است. آموزش بالینی فرصتی را برای دانشجو فراهم می سازد تا دانش نظری را به مهارت های ذهنی، روانی و حرکتی متنوعی که جهت مراقبت از بیمار ضروری است، تبدیل کند. برنامه های آموزشی دانشکده های دندانپزشکی به دانشجویان کمک می کند که مهارت های تکنیکی و بالینی مورد نیاز ارائه خدمات دندانپزشکی را کسب نمایند. با اطمینان می توان گفت که کسب مهارت های بالینی از عناصر اصلی شایستگی دندانپزشکی است.

بررسی خودکارآمدی دانشجویان دندانپزشکی در مواجهه با ضایعات پاتولوژیک دهان و فک و عوامل مرتبط در دانشکده دندانپزشکی یزد در سال تحصیلی ۱۴۰۳-۱۴۰۲

تهیه کننده: الهه ابراهیمی

گروه هدف: متخصصان و پژوهشگران

کد طرح: ۱۷۰۶۳

پاییز ۱۴۰۳

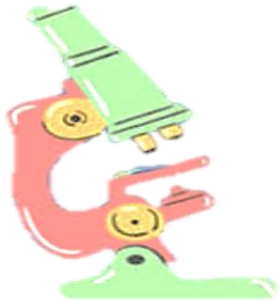
است. در الگوی یاد شده، خودکارآمدی، به عنوان یک منبع انگیزش برای بالاترین سطح یادگیری یعنی، خودتنظیم شدگی مطرح است. این توانایی به خصوص در دانشجویان مقاطع بالا قابل مشاهده است. در نظریه یادگیری اجتماعی فرض می شود که اگر فردی بخواهد از سطح یادگیری مشاهده ای و وابسته به دیگران، به یادگیری خودتنظیم برسد، باید سیری تحولی در منابع انگیزشی خود نیز داشته باشد و به بالاترین سطح یک منبع انگیزشی یعنی باورهای خودکارآمدی دست یابد.

مطالعه حاضر

در مطالعه اخیرا انجام شده که خودکارآمدی دانشجویان دندانپزشکی یزد در رابطه با ضایعات پاتولوژیک دهان و فک و عوامل مرتبط سنجیده شد، کلیه دانشجویان دندان پزشکی شاغل به تحصیل ترم ۶ تا ۱۲ که مایل به پر کردن پرسشنامه باشند به صورت سرشماری وارد مطالعه شدند ۲۲۹ پرسشنامه تکمیل شد. به طور کلی میانگین نمره خودکارآمدی دانشجویان مورد بررسی در زمینه

تشخیص و مدیریت ضایعات پاتولوژیک دهان و فک، متوسط ارزیابی شد. خودکارآمدی و حس اعتماد به نفس آن ها در مباحث بالینی بیشتر بود و در موضوعات نظری و صرفا هیستوپاتولوژیک کمترین مقدار را داشت و اغلب آنها برخورد با ضایعات پاتولوژیک حفره دهان، اعتماد به نفس پایینی دارند. خودکارآمدی دانشجویان مورد بررسی با سن، جنسیت، وضعیت تاهل، معدل و میانگین نمرات تئوری و عملی مرتبط ارتباط معناداری نشان نداد. با این حال به طور کلی نمره خودکارآمدی به طور معناداری با افزایش ترم های تحصیلی افزایش می یابد. به عبارتی احساس خودکارآمدی و اعتماد به نفس دانشجویان به مرور زمان در اثر تاثیرات تجمیعی دانش ها و مهارت های کلی آموخته شده در ترم های بالاتر فارغ از دانش و مهارت های واقعی و خاص نمایان می گردد. این موضوع توجه ویژه به نحوه تدریس و ارزیابی در آموزش مفاهیم تئوری و عملی درس پاتولوژی دهان و فک و صورت را خاطر نشان می سازد.

در این مطالعه میانگین نمره خودکارآمدی با سن و وضعیت تاهل و معدل کل و معدل دروس تئوری و عملی از نظر آماری مرتبط نبود اما با ترم تحصیلی از نظر آماری ارتباط معنادار داشت.

پیشنهادهات:

برگزاری کارگاههایی جهت آموزش دانشجویان و مدرسین در رابطه با آگاهی از شیوه نوین تدریس با روش های ارزیابی و سوگیری شناختی می تواند در ارتقا آموزش و انتظارات واقع گرایانه در این مسیر موثر باشد.

منبع:

1.Torabinia N, Ashoorioon V, Kargahi N. Enteshari M.Purpose-based self-evaluation of the diagnosis of oral pathologic lesions in Isfahan dental school students in 2014-15 J Isfahan Dent Sch. 2015;11(4):317-28.